

Een roestige ridder

Finns bed is heerlijk warm. En zijn droom is de beste droom ooit. Hij is de held, de redder in nood. Alles hangt van hem af. Dus hij moet nu geen stomme dingen doen. Met grote passen rent hij over een mistig pad. Snel. Snel. Snel. Als hij niet opschiet, dan...

De bel snerpt door het huis. En door Finns droom. Meteen zit hij rechtop in bed. Klaarwakker.

‘Finn!’ roept Femke. Ongeduldig kleppert ze met de brievenbus.

Finn kreunt. Femke is zijn beste vriendin. Maar wat doet ze hier zo vroeg? Kan ze niet even wachten tot hij is uitgeslapen?

Met zijn vingers in zijn oren duikt hij weer onder zijn dekbed. Voor de zekerheid trekt hij zijn kussen over zijn hoofd. Met zijn neus in het matras en zijn ogen stijf dicht zoekt hij naar de restjes van zijn droom.

Waar was hij? Wat deed hij? Het was iets belangrijks. Maar wat?

Zijn hand zoekt onder zijn dekens naar oma’s boekje.

Oma was dol op verhalen. Ze verzon ze zelf. Of samen met Finn. En altijd was hij de held. Hij joeg op zwevende robotballetjes die de aarde wilden veroveren. Hij redde Femke vóórdát hongerige mummies haar konden opsluiten in een gouden sarcofaag. Hij worstelde met krokodillen, trollen, reuzen, vampiers.

Nu heeft hij alleen nog dat boekje. Voorin schreef oma vier zinnen.

De rest van het boekje is leeg. En er valt ook niets te schrijven. Finn zou niet weten waarover. Alleen in zijn dromen is hij nog een held. Maar zijn dromen zijn net zeepbellen. Zo zijn ze er. En zo zijn ze weg. Langzaam doezelt hij weer in slaap.

De wereld wordt grauw en grijs. Dunne slierten mist

kronkelen als slangen om zijn benen. Verderop jankt een wolf. Vlak voor Finn doemt een roestige ridder op. Dreigend heft de ridder zijn zwaard...

‘Finn!’ roept Femke.

De deur van zijn slaapkamer knalt open. Het dekbed vliegt van zijn schouders. Een hand grijpt zijn arm en sjort hem heen en weer.

‘Waarom lig je nog in bed?’ roept Femke. ‘We zouden toch met je opa meegaan? Als je niet opschiet, vertrekt hij zonder ons.’

Buiten toetert een auto. Er klinkt geblaf.

‘Kalm, Wolf!’ broemt een stem.

Opa! Finn schiet overeind.

Hoe kon hij dat nou vergeten? Vandaag krijgt hij een broertje! Daarvoor moet zijn moeder naar het ziekenhuis. Geen plek voor gezonde kinderen, vindt ze. Dus mag Finn samen met Femke met opa mee. Die gaat een weekend biljarten met vrienden, in een hotel midden in een groot bos.

Dat bos was oma’s lievelingsbos. Omdat het er spookt. Omdat er ooit op een open plek een vliegende schotel is geland. En omdat er een ijskoude beek is waar draken hun eieren legden, lang geleden.

Niet echt, natuurlijk. Alleen het bos, dat bestaat wel.

Finn wil erheen. Om te zien wat oma zag.

‘Nou?’ zegt Femke ongeduldig.

‘Drie minuten,’ zegt Finn.

Hij duwt Femke de deur uit, rukt zijn slaapshirt over zijn hoofd en stapt in zijn kleren. Oma’s lege boekje gaat in zijn broekzak, bij zijn telefoon.

Bij de voordeur wacht mama, met Carlos. Ze houden het broertje in haar buik met vier handen stevig vast. Morgen is die buik leeg. Dan is Finn opeens een grote broer en Carlos voor het eerst echt vader. Een fijne vader, dat weet Finn zeker. Zijn broertje is een bofkont.

‘Is er nog tijd voor ontbijt?’ vraagt Finn.

‘Tijd zat,’ zegt opa. ‘Maar dan wel op de achterbank.’ Hij zwaait met de grote gele brooddoos die Carlos elke dag meeneemt naar zijn werk.

‘Letten jullie een beetje op opa, Finn?’ zegt mama. ‘De eerste keer weg zonder oma, dat is spannend.’

‘De eerste keer weg met Wolf,’ zegt opa. ‘Dát is pas spannend.’ Hij kijkt naar de pup, die vrolijk keffend achter zijn eigen staart aan rent.

Opeens glipt Wolf tussen opa’s benen door, naar buiten. Finn holt achter het hondje aan en grijpt het, voordat het de straat op kan rennen. Wolf plast van blijdschap over zijn trui.

‘Jakkes,’ moppert Finn.

‘Tijd om te gaan,’ zegt opa. Hij grijpt Wolf in zijn nekvel en loopt met grote passen naar de auto. Mama dept de natte plek op Finns trui met een zakdoek.

‘Puppy-plas is net water,’ zegt ze. ‘En anders zit er nog een trui in de logeertas. Carlos belt zodra de baby er is. Met een beetje geluk haalt hij jullie vandaag nog op. Of anders morgen. Dus maak je geen zorgen.’

‘Ik maak me geen zorgen,’ zegt Finn.

‘Ik wel,’ zegt Carlos.

‘Zeker bang dat het broertje op mij lijkt?’ grapt Finn. Carlos grijnst. ‘Dat zou een ramp zijn.’

Opa toetert ongeduldig.

Vlug kruipt Finn naast Femke op de achterbank. Wolf zit voorin, op oma's plek. Hongerig kauwt hij op de gordel. Opa geeft een dot gas. De auto schiet de straat uit. Finn heeft niet eens tijd om te zwaaien.

'Is het ver?' vraagt Femke.

'Valt mee,' zegt opa.

'En als u gaat biljarten, mogen wij dan naar het bos?'

'Waarom niet?' zegt opa.

'Omdat het gevaarlijk is. Het spookt daar toch?'

'Niet dat ik weet,' zegt opa met een blik in de achteruitkijkspiegel. 'Vroeger, toen was het gevaarlijk. Toen woonde er een roofridder, niet ver van de plek waar nu het hotel staat.'

'Echt?' zegt Finn.

'Dus er staat een kasteel!' roept Femke uit.

'Niet meer,' zegt opa. 'Dat kasteel was altijd al lastig te vinden, omdat er vaak mist in het bos hangt. Maar een paar honderd jaar geleden verdween het helemaal. Met roofridder en al. Het schijnt dat die kerel de grootste schat van de wereld bij elkaar had geroofd. Goud. Parels. Diamanten. Stinkend rijk, dat was-ie.'

'Heeft oma dat verzonnen?' vraagt Finn.

Opa grinnikt.

'Dat had zomaar gekund. Maar dit verhaal stond in een foldertje. Met jaartallen erbij alsof het uit een geschiedenisboek kwam.'

Femke stuitert bijna over de achterbank. Ze grijpt Finns arm.

'Een verdwenen kasteel! Met duizend torentjes, fluwe-

len gordijnen, gouden kranen. Een troon natuurlijk. En een hemelbed. Dat wil ik zien!

Wat kletst Femke nou? Heeft ze niet gehoord wat opa zei?

‘Er is geen kasteel, Fem,’ zegt Finn. ‘Het was er. Ooit. Maar nu is het weg.’

‘Ik ben niet doof,’ zegt Femke. ‘Maar als je goed zoekt, kun je alles terugvinden. Dat zegt mijn moeder altijd.’

Finn staart naar de puppy-plasvlek op zijn trui. Sommige dingen verdwijnen voor altijd. Al zoek je nog zo hard.

Zijn skeelers.

De kat van de burens.

Oma.

En zijn vader. Die was al weg voordat Finn werd geboren.

De auto mindert vaart. Wolf begint luid te keffen.

Finn drukt zijn neus tegen de ruit. Buiten barst het van de bomen. De meeste bladeren liggen op de grond. Tussen de kale stammen zweven dunne slierten mist.